

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/201/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7112203846
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Bodnárová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2013:7112203846.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach vo veci žalobcu: B. O. X., X..H..E., W., F. X, IČO: XX XXX XXX, zast. S.Á. O., X..H..E., W., F. X, IČO: XX XXX XXX, proti žalovanému: G. H., bytom O., E. XX, za účasti vedľajšieho účastníka: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Prešov, Važecká 16, IČO: XX XXX XXX, zast. advokátom U.. G. Š., Advokátska kancelária X.Í., X. M. XXX/XX, o 2.615,61 € s prísl., o odvolaní vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Okresného súdu Košice I, č.k. 19C/36/2012-48 z 8.8.2012 takto

rozhodol:

Návrh vedľajšieho účastníka na prerušenie konania z a m i e t a.

M e n í uznesenie v napadnutej časti, t.j. vo výroku o trovách konania vo vzťahu žalobcu a vedľajšieho účastníka tak, že zaväzuje žalobcu nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania v sume 130,64 €, ktorú sumu je povinný zaplatiť advokátovi vedľajšieho účastníka U.. G. Š. do 3 dní po právoplatnosti uznesenia.

Žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa uznesením zastavil konanie vo veci samej, rozhodol o vrátení časti súdneho poplatku žalobcovi prostredníctvom Daňového úradu Bratislava, o trovách konania rozhodol tak, že žalobca vo vzťahu k žalovanému nemá právo na náhradu trov konania a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal.

O zastavení konania rozhodol podľa § 96 ods.1, 3 O.s.p., keďže žalobca zobrať žalobu späť, pred prvým pojednávaním konanie v celom rozsahu zastavil.

O vrátení súdneho poplatku rozhodol s poukazom na ust. § 11 ods.4 zák.č. 71/1992 Zb.

O trovách konania rozhodol s poukazom na ust. § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. majúť za to, že žalobca svojim dispozitívnym úkonom zavinil zastavenie konania, a preto je povinný ich znášať. Preto o trovách konania rozhodol tak, že žalobca ako účastník, ktorý zavinil zastavenie konania, nemá právo na náhradu trov konania voči žalovanému. Z dôvodu absencie návrhu na náhradu trov konania zo strany žalovaného, o trovách žalovaného nerozhodol. O náhrade trov vedľajšiemu účastníkovi rozhodol podľa § 150 ods. 1 O.s.p., keďže trovy vedľajšieho účastníka za dva úkony právnej pomoci nepovažoval v tomto konaní za účelne vynaložené. Bol toho názoru, že podstatou vstupu vedľajšieho účastníka do predmetného konania je zabezpečiť žalovanému kvalifikovanú obranu proti žalobe. V tomto prípade však nie je možné uviesť, do akej miery by bolo nevyhnutné poskytnúť žalovanému predmetnú obranu zo strany vedľajšieho účastníka, pretože do dnešného dňa sa súdu nepodarilo žalovanému žalobu doručiť a skôr,

než stihol urobiť prvotné úkony vo vzťahu k žalovanému na novozistenú adresu, konanie bolo zastavené pre späťvzatie žaloby. Poukázal na to, že k späťvzatiu žaloby došlo skôr, než sa vedľajší účastník vo veci vyjadril. Za takejto situácie podľa jeho názoru nemožno považovať zastúpenie vedľajšieho účastníka v podobe advokáta za účelne vynaložené trovy. Podľa názoru súdu prvého stupňa v predmetnom konaní ide o taký prípad, ktorý možno považovať ako prípad hodný osobitného zreteľa, pre ktorý súd posúdil trovy vedľajšieho účastníka v podobe trov právneho zastúpenia za trovy neúčelne vynaložené, preto náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi nepriznal vôbec.

Uznesenie vo výroku o náhrade trov konania vo vzťahu k žalobcu a vedľajšieho účastníka napadol včas podaným odvolaním vedľajší účastník. Navrhol uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutom výroku zmeniť a priznať mu náhradu trov celého konania. Uviedol, že súd prvého stupňa si jednostrannú obranu hospodárskych záujmov žalobcu v celom rozsahu osvojil, stotožnil sa s ňou. Bol toho názoru, že súd prvého stupňa nedocenil potrebu ochrany spotrebiteľov a ochranu práv združení a úlohu súdov pri tejto ochrane. Citoval čl. 169 ods.1 Zmluvy o fungovaní EÚ, čl. 38 a čl. 47 Charty základných práv EÚ, poukazoval na to, že žalobca konštatoval vstupovanie vedľajšieho účastníka zastúpeného advokátom do množstva sporov, ale neprihliadol na to, že združenie môže vstúpiť len do konaní, ktoré žalobca sám začal. Zdôrazňoval, že nie on určuje počty spotrebiteľských vecí na súdoch vstupmi do nich, ale organizácie, ktoré podávajú žaloby. Súd pri rozhodovaní sa nepozastavil nad tým, že vstupuje do desaťtisícov sporov podávaným typovo rovnakých žalôb zastúpený advokátom a že priznáva žalobcovi náhradu trov konania. Zdôrazňoval, že žalobca v desaťtisícoch typových žalôb je zastúpený advokátom, doteraz sa však nestretol na súde s názorom, že žalobcovi pri ochrane len jeho vlastných hospodárskych záujmov, by náhrada trov konania takisto nemala byť priznaná. Namietal diametrálne rozdielne posudzovanie tých istých skutočností pri úvahách o náhrade trov konania u neho a u vymáhačských organizácií. Navrhol zistiť napr. za posledné dva roky, v koľkých konaniach zoberal žalobca žalobu späť, alebo bol neúspešný v konaniach, do ktorých nevstúpil a v koľkých do ktorých vstúpil, toto zistenie by podľa neho malo byť dostatočným argumentom na preukázanie účelnosti hospodárnosti a nenadbytočnosti jeho vstupovania do konaní prostredníctvom advokáta. Poukázal na to, že spotrebiteľ bol v predmetnej veci úspešný v dôsledku jeho aktivity. Jeho účasť v konaní je pre spotrebiteľa efektívna v zmysle cieľov a účelov, na ktorý je združenie založené. Bol toho názoru, že má právo na náhradu trov konania, na čom nič nemení ani skutočnosť, ak by mal právnikov všetkých členov. Dal do pozornosti rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C - 279/09, z ktorého vyplýva, že má právo aj na advokáta aj na náhradu trov konania. Zdôrazňoval, že žalobca neuplatňuje premlčané nároky náhodne, ale masovo, hromadne a účelovo. Keďže je neziskovou organizáciou, vlastné prostriedky nemá, dostal za posledné dva roky dotáciu 4.000 €, z ktorých mu bolo vyplatených iba 1.000 €, čo nepostačuje ani na známky. V ďalšej časti odvolania zdôrazňoval, že v sporoch, v ktorých je žalobca neúspešný, by sa jeho neúspešné spory nemali dotovať z prostriedkov štátu. Považoval za nesporné, že vzhľadom na rozsah agendy a jej právnu variabilitu sa bez právneho zastúpenia nezaobíde, pripustil, že je pravdou, že väčšina sporov končí zamietnutím žalôb alebo zastavením konania v dôsledku namietnutia premlčania, čo však dopredu zrejme nie je. V ďalšej časti odvolania poukazoval na zložitost' predmetnej agendy, jej nákladnosť, rozoberal ciele, ktoré chcú dosiahnuť svojou činnosťou v súvislosti so spotrebiteľskými spormi na súdoch SR, uviedol, že nemá snahu o žiadne navyšovanie trov konania, obmedzuje sa na prevzatie a prípravu zastúpenia, odpor, ak bol vydaný platobný rozkaz a vyjadrenie k žalobe, ak mu bola doručená. Práve preto sa snaží reagovať už v prvom podaní na predpokladanú obranu žalobcu známou mu z obdobných vecí. Ak je pohľadávka žalobcu zjavne premlčaná, neuvádza žiadne ďalšie konkrétne námietky, nakoľko by to bolo nadbytočné. K námietke žalobcu v súvislosti s úkonom prevzatie a príprava zastúpenia, vrátane prvej porady s klientom, uviedol, že je nesporné, že súd s ním ako s vedľajším účastníkom zastúpeným advokátom koná a už to je samo osebe dôkazom o tom, že ak je zastúpený advokátom, tak toto zastúpenie muselo nejako vzniknúť. Toto zastúpenie je obsiahnuté v úkone prevzatie a príprava zastúpenia, vrátane prvej porady s klientom, uskutočňuje sa spravidla pred tým, ako sa zastúpený stane účastníkom konania. K rozhodovaniu o náhrade trov konania poukazoval na rozhodnutia Krajského súdu Košice, Krajského súdu Prešov, Krajského súdu Banská Bystrica. Z týchto rozhodnutí citoval časť odôvodnení. Poukazoval na novelizované znenie § 137 O.s.p. K odvolaniu pripojil kópiu uznesenia Krajského súdu Prešov sp.zn. 2Co/16/2012.

Zároveň navrhol prerušiť konanie a požiadať súdny dvor EÚ o rozhodnutie o prejudiciálnej otázke:

1. Či pod právom na súdnu ochranu podľa čl. 47, v spojení s čl. 38 Charty základných práv EÚ a pod právom na zabezpečenie hospodárskych záujmov spotrebiteľov a pod právom združení podľa čl. 169 ods.1 Zmluvy o fungovaní EÚ, sa rozumie aj právo na náhradu trov súdneho konania.

2. Či čl. 169 ods.1 Zmluvy o fungovaní EÚ a čl. 47 v spojení s čl. 38 Charty základných práv EÚ sa majú vykladať tak, že združeniu patrí náhrada trov za úspešné vedenie sporu, ak zmyslom a cieľom ochrany spotrebiteľa bolo zbaviť spotrebiteľa záväzku z neprijateľnej zmluvnej podmienky, podľa čl. 6 ods.1 smernice Rady 93/13/EHS, alebo záväzku po použití nekalej obchodnej praktiky podľa smernice Rady 2005/29/ES. Ak je odpoveď na otázku podľa predchádzajúceho odseku taká, že združeniu patrí náhrada trov konania, či možno toto právo nepriznať len z dôvodu, že sa z dôvodu hospodárnosti konania argumentovalo a následne aj rozhodlo na základe inštitútu premlčania, alebo sa rozhodlo o späťvzati žaloby žalobcom, po vnesení námietky premlčania.

3. Či právna úprava, akou je § 142 až § 151 O.s.p. odporuje právu EÚ, ak neumožňuje združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov náhradu trov konania, napriek dosiahnutému úspechu v konaní, keď na druhej strane dodávateľovi náhradu trov konania priznať umožňuje.

4. Či je porušené základné právo spotrebiteľa a združení na súdnu ochranu podľa čl. 47 v spojení s čl. 38 Charty základných práv EÚ a čl. 169 ods.1 Zmluvy o fungovaní EÚ, ak súd neprizná právo na náhradu trov konania spotrebiteľovi alebo združeniu napriek ich úspechu v súdnom konaní a pritom sa nevyporiada s odlišnými rozhodnutiami v porovnateľných veciach, ktoré boli súdu predložené a ktoré sú zjavne právne odlišne odôvodnené.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol potvrdiť uznesenie v napadnutej časti. Poukazoval na cieľ Zdrużenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS vyplývajúci z § 3 ods. 5 zák.č. 250/2007. Vyslovil názor, že vedľajší účastník musí byť schopný sám z podstaty svojej existencie poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, že podľa údajov registrácie Ministerstvo vnútra SR samotné združenie má v radoch členov, ktorí evidentne majú právnické vzdelanie, má možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva. V tejto súvislosti poukazoval na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 5Co/26/2012 a 3Co/259/2011. Pokiaľ by z nejakého dôvodu bolo nutné, aby vedľajší účastník bol zastúpený advokátom, malo by to byť bez práva na náhradu trov konania, pretože inak by nebol dôvod na pripustenie vedľajšieho účastníka, keďže vedľajší účastník nevedel naplniť predmet svojej činnosti. Poukazoval na dôvodovú správu k zák. č. 384/2008 Z.z., ktorou došlo k novelizácii O.s.p.. Ďalej poukázal na to, že z vlastných skúseností má vedomosť, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania, vôľu odporcu, oznámenie o vstupe do konania obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania, z čoho je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade. Poukázal na to, že obdobný názor v tomto smere zaujal aj Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí sp.zn. 6Co/141/2012, Krajský súd v Banskej Bystrici v rozhodnutí sp.zn. 17Co/91/2012. Považoval preto trovy vedľajšieho účastníka za neúčelne vynaložené, čo je podľa neho dôvodom hodných osobitného zreteľa v zmysle § 150 O.s.p.. V súvislosti s poukazovaním vedľajšieho účastníka na ust. § 137 O.s.p. uviedol, že združenie vstúpilo do konania ako vedľajší účastník na strane žalovaného, ktorý žalovaného v konaní nezastupuje. Takisto podľa jeho názoru ustanovenia Charty základných práv EÚ, ako aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, na ktoré vedľajší účastník poukazuje, sa týkajú všeobecnej ochrany spotrebiteľa, žiadne z predmetných ustanovení nepoukazuje na to, že by združenia na ochranu práv spotrebiteľa sa mali nechávať zastupovať advokátmi a uplatňovať si náhradu trov konania, ale len to, že nie je vylúčené, aby pomoc spotrebiteľom poskytovali priamo právnické osoby.

Mal za to, že v tomto prípade nemohlo dôjsť k naplneniu podstaty úkonu právnej služby príprava a prevzatie, vrátane prvej porady s klientom vzhľadom na to, že združenie udelilo právnomu zástupcovi generálnu plnú moc, z ktorej vyplýva, že advokát má vykonávať úkony právnych služieb bez ďalšieho konkrétneho pokynu združení. Navyše podľa neho je tu dôvod na pochybnosť, či samotný vedľajší účastník mal vedomosť o tom, že vstúpi do predmetného konania.

K návrhu na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie uviedol, že v zmysle práva Európskej únie je prejudiciálneho konania vylúčené vnútroštátne právo členských štátov. Poukázal na právny názor vyjadrený k tejto otázke v rozhodnutí Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 9Co/70/2012, z

ktorého citoval. Vzhľadom na tieto skutočnosti mal za to, že návrh vedľajšieho účastníka na predloženie prejudiciálnej otázky na SD EÚ nie je dôvodný.

Odvolací súd nevyhovel návrhu na prerušenie konania a predloženie prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru EÚ vzhľadom na to, že základným predpokladom prípustnosti prejudiciálnej otázky podľa čl. 267 ZFEÚ je to, že konanie stále prebieha. V posudzovanej veci však bolo podané odvolanie vedľajšieho účastníka v konaní, ktoré ako to vyplýva z prvej časti odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu bolo podané v právoplatne skončenej veci a predmetom odvolacieho konania bola len otázka, či súd prvého stupňa správne rozhodol o trovách konania vo vzťahu žalobcu a vedľajšieho účastníka. Z toho je zjavné, že prejudiciálna otázka podľa čl. 267 ZFEÚ nemôže byť bez akýchkoľvek pochyb prípustná. Výsledok takého konania pred súdnym dvorom EÚ by už nebolo možné použiť v prebiehajúcom konaní pred vnútroštátnym súdom, lebo takého konania v prítomnom spore niet.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1, 3 O.s.p. bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie vedľajšieho účastníka je čiastočne dôvodné.

Podľa § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p., ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy.

Podľa § 150 ods. 1 O.s.p. ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Podľa § 9 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, základná sadzba tarifnej odmeny sa stanoví podľa tarifnej hodnoty veci alebo druhu veci, alebo práva a podľa počtu úkonov právnej služby, ktoré advokát vo veci vykonal, ak táto vyhláška neustanovuje inak.

Podľa § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, ak nie je ustanovené inak považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považujú aj hodnota pohľadávky a hodnota záväzku.

Podľa § 11 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je 1/13 výpočtového základu, ak klientom je spotrebiteľ a ide o zastupovanie v spore zo spotrebiteľskej zmluvy.

Ustanovenie § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. ukladá povinnosť nahradiť trovy konania tomu, kto zavinil, že sa konanie muselo zastaviť. Zavinenie možno posudzovať len z procesného hľadiska, nie podľa hmotného práva, pretože potom by išlo o posudzovanie dôvodnosti nároku vo veci samej, takže by po zastavení konania súd ďalej skúmal dôvodnosť nároku vo veci samej. Preto pokiaľ navrhovateľ vzal návrh späť, z procesného hľadiska zásadne platí, že zavinil zastavenie konania a preto je povinný nahradiť trovy konania odporcovi (pokiaľ neprichádza do úvahy postup podľa § 146 ods. 2 veta druhá O.s.p.).

Podľa § 93 ods. 4 O.s.p. vedľajší účastník má rovnaké procesné práva ako účastník konania, na strane ktorého vystupuje. Preto to, čo sa vzťahuje na účastníka konania, platí, najmä z hľadiska náhrady trov konania aj pre vedľajšieho účastníka.

Základnou otázkou na rozhodnutie o náhrade trov podľa zásady úspechu vyjadrenej predovšetkým v § 142 ods. 1 O.s.p. vo vzťahu ku trovám právneho zastúpenia advokátom v tejto veci, je to, či takéto trovy so zreteľom na skutkovú a právnu zložitosť predmetu súdnej ochrany sú alebo nie sú účelne vynaložené, ak sa súčasne vezme do úvahy aj to, že právne zastúpené advokátom je združenie podľa zákona č. 250/2007 Z. z.

Predpoklad na priznanie náhrady trov konania v posudzovanej veci spočívajúci v podmienke, že trovy musia byť účelne vynaložené, treba interpretovať v súlade s článkom 47 ods. 2 Ústavy a § 3 ods. 4 zák. č. 250/2007 Z. z., z ktorých vyplýva, že každý má právo na súdnu a inú ochranu a každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi za podmienok ustanovených zákonom. Do obsahu tohto základného práva na právnu pomoc nesporne patrí aj zastúpenie účastníka konania advokátom. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť združenia, aby vo veciach, v ktorých je účastníkom alebo vedľajším účastníkom v konaní pred súdmi konalo bez reálneho uplatnenia základného práva na právnu pomoc, ktoré patrí každému, vrátane právneho zastúpenia advokátom. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, odvolací súd dospel k záveru, že súčasťou ochrany spotrebiteľa v konaní pred súdom je taký výklad § 142 ods. 1 O.s.p., resp. § 146 ods. 2 O.s.p., ktorý akceptuje, že združenie spotrebiteľov, ak uplatní základné právo na súdnu ochranu, zásadne má právo na náhradu trov konania, ktoré súvisia s právnou pomocou poskytovanou advokátom. Takáto náhrada by mohla byť nepriznaná len v prípade, ak by niektoré úkony právnej pomoci spočívajúcej v zastúpení advokátom boli zbytočné, resp. neúčelné.

Z obsahu spisu vyplýva, že vedľajší účastník oznámil vstup do konania písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa 20.3.2012, k tejto listine bolo pripojené plnomocenstvo pre advokáta U.. G. Š. zo dňa 20.2.2012. K späťvzatiu žaloby došlo písomným podaním žalobcu doručeným súdu prvého stupňa 9.7.2012.

V ust. § 14 ods. 1 vyhl.č. 655/2004 o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb je úkon právnej služby - prevzatie a príprava zastúpenia alebo obhajoby vrátane prvej porady s klientom - jedným z tam taxatívne vymenovaných úkonov, za ktoré patrí odmena právnemu zástupcovi vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny. Keďže odmena za takýto úkon právnej služby vyplýva priamo z označeného ustanovenia advokátskej tarify, odvolací súd má za to, že súd prvého stupňa pochybil, pokiaľ za tento úkon nepriznal náhradu trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného, pokiaľ k vykonaniu tohto úkonu došlo pred späťvzatím žaloby.

Z obsahu spisu vyplýva, že k späťvzatiu návrhu na začatie konania došlo písomným podaním žalobcu z 3.7.2012 doručeným súdu prvého stupňa 9.7.2012 (č.l. 32 spisu). Vyjadrenie vedľajšieho účastníka zo dňa 26.6.2012 bolo doručované elektronickým podaním z 3.7.2012 a bolo založené do spisu 18.7.2012.

Prihliadajúc na časovú postupnosť späťvzatia žaloby a vyjadrenie k žalobe odvolací súd má za to, že úkon vyjadrenie vedľajšieho účastníka za daných okolností je potrebné považovať za neúčelný, pretože žiadnym spôsobom neprispelo a so zreteľom na skutkový a právny stav ani nemohlo prispieť k vytvoreniu skutkového a právneho základu na rozhodnutie odvolacieho súdu.

Z uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutom výroku podľa § 220 zmenil a priznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej pomoci - príprava a prevzatie zastúpenia v sume 101,24 € (§ 14 ods.1 písm.a/ vyhl.č. 655/2004 Z.z.), paušálnu náhradu 7,63 € (§ 16 ods.3 cit.vyhl.), DPH vo výške 20%, t.j. 21,77 € (§ 18 ods.3 cit.vyhl.), čo je spolu 130,64 €. V súlade s § 149 ods.1 O.s.p. odvolací súd uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť trovy prvostupňového konania advokátovi vedľajšieho účastníka U.. G. Š. na účet vo VÚB Prešov č.ú. : XXXXX-XXX/XXXX, VS: XXXXXXXX do 3 dní po právoplatnosti uznesenia.

Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že neúčelnosť trov vynaložených na uplatňovanie alebo bránenie práva nemôže byť dôvodom pre použitie ust. § 150 ods.1 O.s.p. Ust. § 150 ods.1 O.s.p. umožňuje z dôvodov hodných osobitného zreteľa nepriznať náhradu trov konania inak úspešnému

účastníkovi. Medzi dôvody hodné osobitného zreteľa však v žiadnom prípade nepatrí neúčelnosť trov. Otázku účelnosti trov posudzuje súd v prípade, že priznáva náhradu trov konania, lebo ako to vyplýva z § 142 ods.1 O.s.p. úspešný účastník má právo na náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods.1 O.s.p. v spojení s § 142 ods.1 O.s.p. V danom prípade vedľajší účastník bol v odvolacom konaní úspešný iba čiastočne, preto v súlade s § 142 ods.2 O.s.p. odvolací súd vyslovil, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach jednohlasne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.